

odůvodněný a bylo mu vyhověno a soudu první stolice uloženo, by zahájil řízení podle § 47 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadeným usnesením bylo zrušeno usnesení soudu první stolice, jímž byl zamítnut návrh vymáhající strany na výkon vyjevovací přísahy, a uloženo soudu první stolice, by o tomto návrhu zahájil řízení podle § 47 ex. ř. Poněvadž zástupce povinné strany byl o návrhu již slyšen podle čtvrtého odstavce citovaného místa zákona a opětného slyšení dlužníka nebude zapotřebí, jest považovati dovolací rekurs za přípustný i s hlediska § 527 odstavec druhý c. ř. s. a § 78 ex. ř. Dovolacímu rekursu nelze však přiznati oprávnění. Pokud se týče námitky věci pravoplatně již rozhodnuté, stačí stěžovatele odkázati na příslušné odůvodnění napadeného usnesení, jímž tato námitka byla vyvrácena. Ačkoliv lze přisvědčiti stěžovateli, že již i původní návrh vymáhající strany ze dne 13. listopadu 1930 směřoval proti pravovárečnému měšťanstvu v N., nikoliv proti Františku H-ovi samému, vyplývá z rozhodnutí krajského soudu jako soudu rekursního ze dne 13. ledna 1931, že návrh byl rekursním soudem pojat v ten smysl, jako by směřoval proti Františku H-ovi samému, a v tomto smyslu bylo také o něm rozhodnuto. Ve věci samé nenapadá stěžovatel právní názor rekursního soudu, že pravovárečné měšťanstvo jest považovati za právnickou osobu. Je-li však tomu tak, nezanikla tato právnická osoba již tím, že prodala svůj podnik třetí osobě a že tento převod byl vyznačen v obchodním rejstříku. Zda jsou k zastoupení povinné strany kromě stěžovatele povolány i jiné osoby, nerozhoduje, neboť, nehledíc k tomu, že stěžovatel neuplatňoval tuto námitku v řízení první stolice, přináleží soudu podle obdoby § 373 c. ř. s., by ustanovil, které z několika osob v úvahu přicházejících mají býti vyslechnuty. Zda byla tržová cena za prodaný podnik již rozdělena mezi podílníky, či zda stěžovatel zadržuje nějakou částku, jak tvrdí vymáhající strana, má právě býti zjištěno vyjevovací přísahou.

Čís. 10854.

Závada, záležející v tom, že žaloba byla na okresním soudě zadána zmocněncem neadvokátem (notářem), ač žalobce byl podle § 29 c. ř. s. povinen dáti se zastupovati advokátem, byla zhojena tím, že za žalobce při prvním stání zakročil advokát, vykázaný procesní plnou mocí.

(Rozh. ze dne 5. června 1931, Rv I 885/30.)

Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čis. 4 c. ř. s.), vytýká dovolatelka především, že žaloba byla neprávem na soud přijata, ježto byla podána notářem Leopoldem T-em jako zmocněncem žalobců u okresního soudu v K., kde sídlí více než dva advokáti. Touto výtkou neprovádí však dovolatelka uplatňovaný dovolací důvod nesprávného právního posouzení, nýbrž vytýká tím porušení formálního předpisu § 29 c. ř. s. prvním soudem, takže by šlo o výtku vadnosti řízení před prvním soudem. Dovolatelka uplatňovala tuto vadnost již v odvolacím řízení s hlediska zmatečnosti § 477 čis. 5 c. ř. s. Právem poukázal odvolací soud ve svém zrušovacím usnesení k tomu, že i kdyby tu byla tvrzená zmatečnost, byla by zhojena tím, že již při prvním roku vstoupil za žalobce do sporu JUDr. Gustav H., advokát v K., předloživ plnou moc, danou mu přímo žalobci.

Čís. 10855.

Nedopatřením, omlouvajícím nesplnění vyrovnání včas (§ 57 vyr. řádu v doslovu čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čis. 99 sb. z. a n.), není nedostatek prostředků ať u dlužníka neb u ručitele, vzniklý z jakéhokoliv důvodu. V přijímání dalších vyrovnacích splátek nelze spatřovati čin, z něhož by bylo lze souditi na vůli věřitelovu, že se vzdává zmatečnosti vyrovnání.

(Rozh. ze dne 5. června 1931, Rv II 357/30.)

Žalobce se domáhal na žalovaném zaplacení celé pohledávky, tvrdě, že pohledávka obživla, an žalovaný nesplnil včas vyrovnání. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce jest zcela bez významu, zda se dovolatel včas postaral o opatření peněz k zaplacení vyrovnací kvoty, dospělé dne 3. března 1929, opatřiv jako správce majetku své manželky a ručitelky za splnění vyrovnání prodej manželčina domu, a zda s kupní cenou nemohl nakládati následkem prozatímního opatření. Zákon stanoví v § 57 vyr. ř. zmatečnost vyrovnání, nesplní-li je dlužník vyrovnací plně a včas. Zákon nerozeznává a také na tom nezáleží, zda vyrovnání nebylo splněno proto, že dlužník neměl prostředky, nebo že se opozdil s placením kvot svou vinou nebo náhodou sběhlou v jeho osobě. Omluvitelným je nesplnění vyrovnání jen, jde-li o omluvitelné nedopatření, t. j. takové, které se obvykle v obchodě promíjí (srov. plenární rozhod. nejv. s. čis. 7760 sb. n. s.). Takovým nedopatřením není nedostatek prostředků, ať již u dlužníka nebo u ručitele, vzniklý z jakéhokoli důvodu. Přijímání dal-